

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

22 юни 1976 година*

По дело 127-75

с предмет преюдициално запитване, съгласно член 177 от Договора за ЕИО от Finanzgericht, Düsseldorf, в производство, висящо пред този съд между

Bobie Getrankevertrieb GmbH, Gelsenkirchen,

и

Hauptzollamt Aachen-Nord,

относно тълкуването на член 95, параграф 1 от Договора за ЕИО, във връзка с налагането на данък върху бирата, внасяна във Федерална република Германия от други държави-членки,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н H. Kutscher, председател на състав, г-н A. M. Donner, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н P. Pescatore, г-н M. Sørensen, и г-н F. Capotorti, съдии,

генерален адвокат: г-н J. P. Warner,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 26 ноември 1975 г., постъпило в Съда на 19 декември 1975 г., Finanzgericht, Düsseldorf, отнася три въпроса до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО, свързани с тълкуване на първия параграф от член 95 от Договора за създаване на Европейска икономическа общност.

Тези въпроси са повдигнати по време на дело, заведено пред този Съд във връзка с данъчното облагане във Федерална република Германия на вноса на обикновена бира от Белгия през 1968 г. и 1969 г.

Видно е от делото, че данък с фиксиран размер от 14.40 DM за хектолитър, който е предвиден в член 6 от Biersteuergesetz, е наложен във Федерална република Германия през 1968 и 1969 г. върху вноса на обикновена бира, докато бира местно производство, съгласно член 3 от този закон, е предмет на облагане с прогресивен данък, който се увеличава от 12 DM за хектолитър за първите 2 000 хектолитра за година на 15 DM за количества, които надвишават 120 000 хектолитра за година.

* Език на производството: немски.

По първия въпрос

2. Първият въпрос е дали е съвместимо с първия параграф от член 95 от Договора за ЕИО, да бъде прилаган данък с фиксиран размер от 14,40 DM за хектолитър съгласно немското законодателство за обикновена бира, внасяна във Федералната република от други държави-членки, като същевременно средната данъчна ставка за подобен местен продукт е приблизително 13.90 DM за хектолитър и част от последния продукт при всички случаи е предмет на по-ниска данъчна ставка от приложената на вносната бира, поради прогресивното данъчно облагане, установено в посоченото по-горе законодателство.

3. Както е предвидено в първия параграф от член 95 от Договора за ЕИО, нито една държава-членка не може да налага, пряко или косвено, каквито и да било вътрешно данъчно облагане върху стоките на други държави-членки, което надвишава наложеното пряко или косвено върху подобните местни стоки”.

Настоящата разпоредба цели да гарантира, посредством забраната, която установява, че внасяща държава-членка не предоставя преференциално отношение на местните търговци, в сравнение с техните конкуренти от други държави-членки, които продават сходни стоки на пазара на тази държава, чрез вътрешно данъчно облагане на вносните стоки и сходните местни стоки.

Въпреки че съгласно настоящата разпоредба държава-членка може да прилага спрямо вносна стока система за данъчно облагане различна от тази, на която е предмет сходната местна стока, тя може да направи това само, ако налагането на данък върху вносната стока остане при всички случаи същият или по-нисък от ставката, приложима за сходната местна стока.

Следователно първият параграф от член 95 би бил нарушен, ако данъкът за вносната стока и този, приложен на сходната местна стока, са изчислени по различен начин и в съответствие с различни правила, които, макар и в определени случаи, водят до по-ниско данъчно облагане на местата стока.

4. Отговорът на първия въпрос следователно трябва да бъде, че налагането от държава-членка на данък върху стока, внесена от друга държава-членка, в съответствие с метод за изчисление или правила, които се различават от използваните за данъчното облагане на сходна местна стока, например фиксиран размер в един случай и прогресивен размер във втория случай, би бил несъвместим с първия параграф от член 95 от Договора за ЕИО, ако последната стока, дори само в отделни случаи, поради прогресивното данъчно облагане, е предмет на налагане на данък, по-нисък от този на вносната стока.

По втория въпрос

5. Следващият въпрос е дали първият параграф от член 95 от Договора прави невъзможно данъчното облагане на вноса на бира във Федерална република Германия при ставките, установени в параграф 3 от „Biersteuergesetz”, прилагани за количествата бира, внасяни годишно от други държави-членки от всеки вносител, а не за количествата бира, произвеждани годишно от всяка пивоварна.

6. Система за данъчно облагане, като тази която е в сила в момента в Германия по отношение на бира-местно производство, и която се основава на прилагането на прогресивна данъчна ставка, която варира според количествата, произведени от отделната пивоварна, е видимо различна от система за данъчно облагане, която се основава на прилагането на същата прогресивна данъчна ставка според количествата, които са внесени от отделен вносител, но които може да идват от няколко пивоварни от други държави-членки.

Тази разлика може да има последици при бира, внасяна от определена страна, като е в по-неблагоприятно положение в сравнение със сходния местен продукт, ако чуждестранната бира е предмет на данък, изчислен на база цялото внесено количество от един вносител за една година, което може да включва бира от няколко пивоварни от други държави-членки, докато бира-местно производство е предмет на данък, изчислен на база общото количество, произведено от всяка пивоварна.

7. Следователно, отговорът на втория въпрос, отнесен от националния съд, трябва да е, че разширяването на прогресивните данъчни ставки, установени за бира-местно производство по отношение на бира, внасяна в държава-членка, като се прилагат тези ставки за количеството бира, внасяно годишно от един вносител, докато същевременно облагането на бира-местно производство по отношение на количеството бира, произведено от една пивоварна за една година, е несъвместимо с първия параграф от член 95, тъй като бира, която идва от пивоварна от друга държава-членка за една година, подлежи на по-висок данък от наложения за същото количество бира, произведено от местна пивоварна през същия период.

По третия въпрос

8. С третия въпрос се пита, ако отговорът на втория въпрос е отрицателен, какви са критериите за изчисляване на данъчните ставки, които трябва да се прилагат за вносна бира и в какви граници трябва да се ограничават упоменатите ставки, за да се спазят изискванията от първия параграф от член 95 от Договора за ЕИО.

9. Въпреки че настоящата разпоредба пречи на налагането на данъци върху продуктите от други държави-членки, които са по-високи от данъците, приложими за сходни местни продукти, тя все пак не ограничава свободата на всяка държава-членка да установява система за данъчно облагане, която тя счита за най-подходяща по отношение на всяка стока.

Следователно, прилагането на прогресивен данък върху бира-местно производство, изчислен на базата на годишното производство на всяка пивоварна е предмет, който попада под преценката на всяка държава.

От друга страна, системата за данъчно облагане е, тази която, избрана от всяка държава-членка във връзка с определена местна стока, представлява референтната точка за целите на определяне на това дали данъкът, приложен за сходна стока от друга държава-членка, изпълнява изискванията от първия параграф от член 95 или не.

10. Следователно, ако държава-членка е избрала да приложи за бира-местно производство, прогресивен данък, изчислен на база количеството, което всяка пивоварна произвежда за една година, първият параграф от член 95 е пълно изпълнен,

ако чуждестранната бира също се облага със ставка, същата или по-ниска, приложена за количествата бира, произведени от всяка пивоварна за период от една година.

По съдебните разноски

11. Разходите, направени от правителството на Федерална република Германия и от Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производство пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

в отговор на въпросите, отнесени до него от Finanzgericht, Diisseldorf, с определение от 26 ноември 1975 г., реши:

1) Налагането от държава-членка на данък върху стока, внесена от друга държава-членка, в съответствие с метод за изчисление или правила, които се различават от използваните за данъчно облагане на сходна местна стока, например с фиксиран размер в единия случай и с прогресивен размер във втория случай, би бил несъвместим с първия параграф от член 95 от Договора за ЕИО, ако последната стока, дори само в определени случаи, поради прогресивното данъчно облагане, е предмет на налагане на данък, по-нисък от този на вноската стока.

2) Разширяването на системата на прогресивните данъчни ставки, установена за бира-местно производство спрямо бира, внесена в държава-членка, като се прилагат тези ставки за количеството бира, внасяно годишно от отделен вносител, докато същевременно облагането на бира - местно производство относно количеството бира, произведено за една година от всяка пивоварна, е несъвместимо с първия параграф от член 95, тъй като бира, която идва от пивоварна от друга държава-членка за една година, се облага с по-висок данък от наложения върху същото количество бира, произведено от местна пивоварна за същия период.

3) Следователно, ако държава-членка е избрала да приложи на бира-местно производство, прогресивен данък, изчислен на база количеството, което всяка пивоварна произвежда за една година, първият параграф от член 95 е пълно изпълнен, ако чуждестранната бира също се облага със ставка, същата или по-ниска, приложена за количествата бира, произведени от всяка пивоварна за период от една година.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 27 октомври 1976 година.

Подписи